

DÉLMAGYARORSZÁG

79. évfolyam, 202. szám
1989. augusztus 28., hétfő

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT
SZEVEDI LAPJA

Havi előfizetési díj: 101 forint
Ara: 4,30 forint

Dopping

Csengeri újra lebukott. Emlékszünk, közel egy esztendeje, 1988. szeptemberében, a szöuli olimpián két válogatott súlyemelőnk érték doppingvétségen: Szanyi Andor és Csengeri Kálmán vizeletében tiltott teljesítményfokozó szert mutattak ki. Eltiltották őket, majd felfüggesztették a büntetésüket, azaz újra versenyezhetnek. Az első adandó alkalommal Csengerinél újra doppingvizet találtak. Saját egyesületi edzője nyilatkozott úgy, hogy versenyzőjét immár örökre el kell tiltani.

A sportágat haloványan ismerő honpolgár tudja, hogy a történetet nem szabad ilyen egyszerűen és egyértelműen bemutatni. Az ugyanis tény, hogy a válogatott versenyzői, akik egy évben többnyire 8-10 hónapot a közös felkészüléssel, központilag vezérelt programot végrehajtva, javarészt összezárva töltöttek el, onánál, saját kezdeményezésre nem juthatnak dollárcsereket a magasba emelni, azaz, a jó eredmény érdekében mindenki — edző, orvos, sportvezető és sportoló — összefogva csal.

A súlyemelés tehát — a legnagyobbak szintjén — a csalók sportága.

Miért bűnös akkor Csengeri? Miért kellett őt itthon is, s főleg ilyen látványosan megbuktatni? Mert Csengeri kibeszélt a csalók közül. A felkészülés legelején aláíratnak egy nyilatkozatot az élversenyzőkkel, hogy mindent a saját felelősségükre tesznek. Ha nem írják alá, kikerülnek a válogatottból, nem juthatnak lakáshoz, búcsút inthetnek az átlagbérnél magasabb jövedelemnek, csak magánerejükkel utazhatnak — végül is, kiközösítik őket. Ha aláírják, vállalják a lebukás kockázatát, azaz egyedül felelnek mindenért, még orvosuk nyilvánvaló tévedéséért is.

A lebukás után hallgatni illik. Csengeri viszont beszélt. Szöul után senki nem állt mellé, mivel egyetlen testtárs sem nyilatkozta azt, hogy ő is hibázott, esetleg rosszul mérte be a tiltott szer ürület idejét. A csalók között ugyanis viszonylagos az igazmondás. Ha valaki beismeri, hogy hibázott, csupán a hiba technikáját vallja meg, az ember elleni bűnt, a mérgezést nem, hiszen a szakma évtizedek óta a teljes önelés állapota van: nem az a hibás, aki doppingol, hanem az, aki lebukik. A hibásak között pedig nem az a kiátkozandó, aki újra beáll a sor végére a doppingszerért, hanem az, aki hátat fordít, és beszél.

Csengeri könyvet írt a magyar súlyemelésről. Ez az ő igazi bűne.

Nem tudni, hogy most valóban szedett-e anabolikus szteroidot, azt sem, hogy ki pisilt az ő kémcsövébe, mert Szöul óta Örkény István szellemében játszódik az abszurd történet: az a súlyemelő szövetség végeztet szűrőpróbaszerű vizsgálatokat az él-sportolók között, amely beszerezeti a tiltott szereket, s mintha az író tollán haladnának az események: a számba jöhető sportolók közül éppen Csengeri, és a könyvében nyilatkozó Mandzák Bertalan akad fenn a speciálisan beállított doppingrostan. A szövetségben ugyanis nincs számítógépes lista a versenyzőkről, ezért egy papíron ujjal böktek azokra, akiket váratlanul meg kellett vizsgálni.

Világos, hogy ha a közismertté vált tiltott szer, a sztanozolon, 8 nap alatt ürül ki a szervezetből, akkor a verseny előtt ennyi idővel le kell állni a szedésével. Az is világos, hogy a felkészülési időszakban mindenki szedi a kocsót. Akit szeretünk, annak időben szólunk, hogy jön a szűrőpróba. Akit nem szeretünk, azt kicsináljuk, ha addig élünk is.

Ez a súlyemelő szövetség etikája.

Na már most, aki azt hiszi, hogy én eddig csupán Csengeri történetéről írtam, téved. Az az újj, amelyik a listán kibökte a nevet, a jelenlegi társadalmi viszonyok közepette bárkire rábökhet, hiszen már-már tökéletes a viszonylagosság. A szűrőpróba ilyen módon mifelénk kiszűrőpróba.

Tiszta vagyok, mondta Szanyi Ferihegyre érve, és ezt hajtogatta később is. Nem azt mondta hát, hogy nem szedett semmiféle teljesítményfokozót, hanem azt, hogy tiszta. Magyarán: az ő ismeretei szerint, kiürült belőle a piszok.

Nézünk csak körül: hazánk politikai életének élversenyzői ugyanezt sugallják. Belőlük kiürült a hatalom doppingja, csakis sportszerűen, az esélyegyenlőség demokráciájának szellemében lépnek föl. Kisértálnak a bemelegítő teremről, fölneznak az órára, meghúzzák a széles haskötőt, szétdőrszölnek a magnéziumot a tenyérén, és búvólik a súlyt. Elvégzik a gyakorlatot, odalent talán még tapsol is a publikum, aki mindent sejt, sokat tud, de csak felvételtől látja a kémcsöveket.

A nézőközönség azt sem tudhatja, miféle politikai teljesítményfokozók cserélnek gazdát, a nyilvánosság kizárásával, ki mit ad be, kinek, hány ellenőrizetlen alku születik a félrevezetés megszerzésére, ki bökhet különböző nevekre az ellenőrizendők listáján? A néző csak annyit tud, hogy itt minden biztonnal csalnak. Azt mondják neki, hogy érte történik erre felé minden.

De a néző egyre kevésbé szereti ezt a súlyemelést.

Dlusztus Imre

A család panziója

Émeletes mosogató

Vidéki városokban s így Szegeden sem igazán állami bombauzlet ma már a szállodás szakma. A téli hónapokban, bizony gyakran foghíjasok a parkolók, esetenként nagyobb szállodáink előtt is csak fél tucat autó árválkodik. A közepes és olcsóbb árfekvésű férőhelyek iránt azonban nem csökkent a kereslet. A városban mind gyakrabban tűnik fel egy-egy új panziót, hirdető felirat. Kivétel nélkül családias kiszolgálással, olcsó árakkal csábítanak.

— Ma már nem ide ten-ném a pénzemet — mondja Bikádi László, az újszegedi Fortuna panzió tulajdonosa, huszéves — ebből három és fél Amerikában — vendég-látós múlttal. Szeged fűdő-város jelszóval erre a területre akkor csak panzióépítésre adtak engedélyt. Hat-szobásnál nagyobb nem volt tanácsos építeni, így maradhatott az elviselhető-ség határán az engedélyezési procedúra.

— Olyan régen kezdett el építkezni?

— Az idő alatt épült, míg családommal külföldön voltam. A tempót természetesen a pénz diktálta. Körülbelül 75 százalékban volt kész, amikor hazajöttünk, a befé-jezéshez kellett még 800 ezer forint bankkölcsön. Fedezet hiányában — a majdnem kész épület nem számít an-

nak — ezt igen nehezen kap-tuk meg, s nem is éppen ol-csón, 23 százalékra.

— Végül is szépre sikere-dett. Ez elmondható az indu-lásról is?

— Ez év. januárjában kezdtünk, ami nem volt igá-zán szerencsés. A téli hóna-pok mindig csendesebbek. Mivel a „vendégáradat” és az időm egyaránt engedte, fellapoztam a telefonkönyvet és az újságok hirdetési oldalait. Mozgékony — ki-terjedt bel- és külföldi kap-csolatokkal rendelkező — vállalatokat, kft.-ket és kis-szövetkezeteket kerestem. Arájanlaltal, térképpel ellá-tott szórólapot küldtem mindegyiknek. Ennek kö-szönhető, hogy a tavaszi hó-napokban vendégeim 80 szá-zaléka üzletember volt.

— Említette az árat...

— Egy kétágyas, zuhanyo-zós szoba ára június elseje után sem éri el az ezer fo-rintot, reggelivel együtt. Ez természetesen a 15 százalé-kos áfával együtt értendő.

— Erdemes életetni a ven-déget?

— Maradjunk inkább ab-ban, hogy szükséges, ez is a családias kiszolgálás része. Egyébként az ide vonatkozó rendelkezések nem igazán rugalmasak. Hat, nem téve-

személyi jövedelemadó. A maradékból kell majd fej-lesztéseket kigazdálkodni.

— Alig nagyobb izstam-buli szállodákhoz hasonlítva itt szinte pazarlóan tágas a közös helyiség, a társalgó.

— Eredetileg éttermet sze-rettünk volna a földszintre, ezért ez a nagy „nappali”. Természetesen ennek is van előnye. Üzletember vendége-im hamar rájöttek, hogy itt zavartalanul, kényelmesen lehet beszélgetni. Mára már szinte rendszeresen ide kéri tárgyalásra reggeli után sze-gedi partnereit a menedzser, vagy a kereskedő.

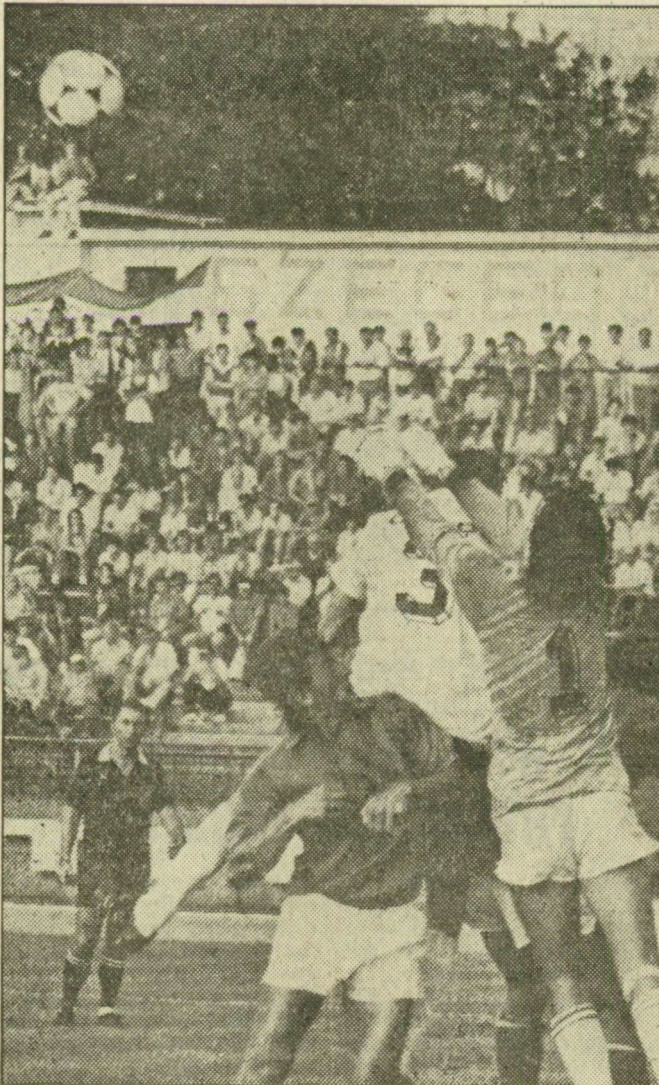
— Volt már híres vendé-gük is?

— Az ifjúsági világbajnok-ság idején Ausztrália evezős válogatottja, olasz karmester, argentin énekes, főszereplők a Turandot-ból.

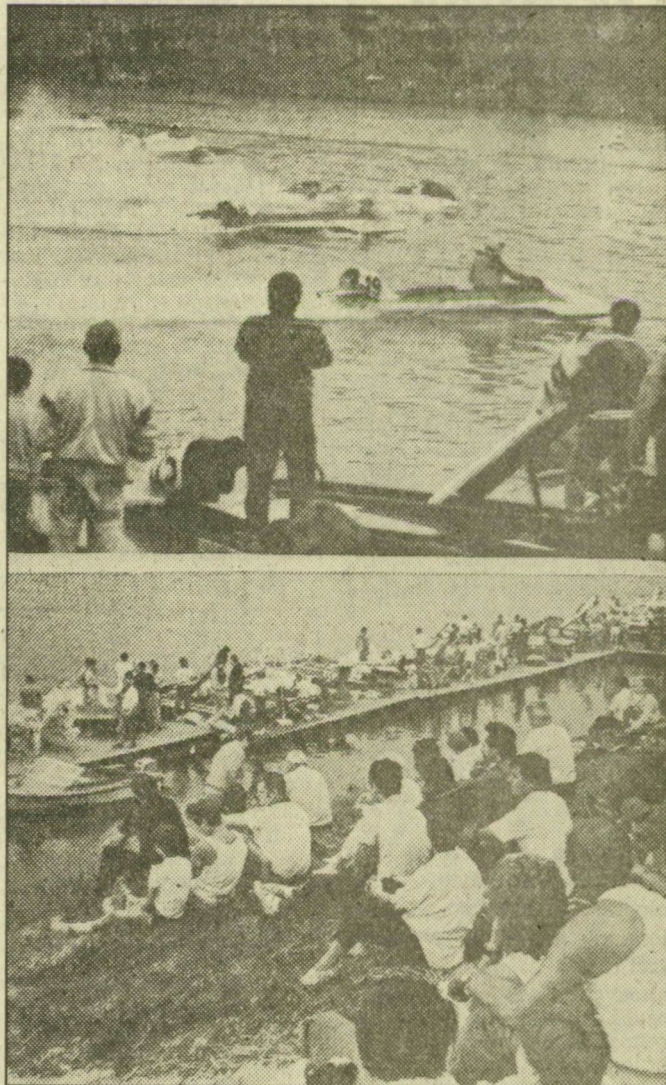
— Hosszabb távon mit je-lent majd az olajos szálló és a Forrás üdülő „szorításá-ban” élni? Mindkettőben árulnak már szobákat...

— A áraink esetleg lehet-nek hasonlóak, de ez egy egészen más kategória. Sok külföldi vendégünk van, akik már unják a beton-üveg szállodai szobákat, egyforma folyosókat. Mi beszélgetünk velük, éttermeket, programo-kat ajánlunk és természetesen ez minden vendégnek ki-jár.

Kovács András

A labdarúgó NB II-ben a második fordulót bonyolították le. A Keleti csoportban szereplő szegedi csapatok a Tisza-parti stadionban találkoztak, ahol a helyi rangadón az NB I-re aspiráló Szeged SC 3-2-re nyert az újonc Dózsa ellen. A mérkőzésről szóló tudósításunk a 6. oldalon.

A motorcsónaksport kedvelői nagyszerű versenyt láthatnak a Tiszán, ahol új pályán, az új hid és a Szegedi Olajbányász SE szabadidőközpontja közötti szakaszon rendezték az O 700-as kategória Világ Kupa versenyt, és az országos bajnokság záró fordulóját. Az eseményről a 7. oldalon számolunk be.